

ning på økologiske fødevarer bl.a. ved at fjerne moms på økologisk mad.

En lakmusprøve på den økologiske bevidsthed er trafikområdet, men regeringen har satset massive investeringer i motorveje. Det er ikke særlig miljørigtigt, og det er heller ikke særlig venligt mod de husstande eller personer i husstande, som ikke har bil og dermed er afhængig af en velfungerende kollektiv transport til en rimelig pris.

Husk lige på, at f.eks. i Københavns Kommune har 80 pct. af indbyggerne ikke adgang til egen bil. 80 pct. af indbyggerne i Københavns Kommune har ikke adgang til egen bil, og derfor er det helt galt, at regeringen har cementeret investeringsforholdet mellem vej og jernbane i forholdet 6:1. Resultatet er mere forurening med støj, møg, længere køer, mere utryghed og flere trafikulykker.

I den forbindelse er det jo tankevækkende, at det årlige antal trafikofre på de fynske motorveje efter Storebæltsbroens åbning er steget fra 2.209 til 3.446, det vil sige med 56 pct. Mon vi ville have set den samme udvikling, hvis den øgede trafik, som Storebæltsbroen har ført med sig, var sket med bus eller med tog?

Efter Enhedslistens opfattelse er der ikke noget alternativ til vores forslag om en omfattende udbygning af det kollektive trafiksystem, først og fremmest til gavn for pendlere og nærbrugere, med det formål at kunne gøre bymiljøerne til væresteder for alle borgere, også for børnene og de ældre.

Nu drejer forespørgslen sig i dag jo ikke bare om den indenrigspolitiske situation, men også om den udenrigspolitiske, og her står det os også klart, at regeringen ikke bruger det flertal, den har sammen med SF og Enhedslisten, til at gøre Danmark til et foregangsland i kampen for demokrati, fred og social udvikling. Lad mig give fire hurtige eksempler:

For det første: Echelon. I en række rapporter senest fra Europa-Parlamentet er det blevet dokumenteret, at først og fremmest USA og Storbritannien driver et globalt aflytningsnet, der oftest omtales under betegnelsen Echelon. Vi har helt konkret foreslået, at den danske regering skulle arbejde for at fremme internationale aftaler, som kan beskytte civilsamfundet mod hemmelig aflytning, men det vil regeringen ikke. Den har i stedet valgt en position, hvor den benægter ethvert kendskab til Echelon og fornægter ethvert initiativ, som kan kaste lyst over sagen.

For det andet: Tjetjenien. Siden det lykkedes Rusland at indtage Grosnij og andre større byer, har der ikke været meget fokus på Tjetjenien, men som dokumenteret af rapporter fra internationale menneskerettighedsorganisationer, så optræder de russiske styrker som en besættelsesmagt, der likviderer, torturerer, terroriserer og plyndrer den civile tjetjenske befolkning. Senest har vi set, hvordan berusede russiske soldater skød til måls efter en dansk nødhjælpskonvoj.

Vi er kommet med en række konkrete forslag til reaktioner over for Rusland, f.eks. at Danmark fulgte opfordringen fra Europarådets parlamentariske forsamling om at tage initiativ til at indklage Rusland for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg, men regeringen vil ikke være med. Kritik i ord: rigtigt, nødhjælp til ofrene: rigtigt og godt, men konkrete forpligtende initiativer over for Rusland: desværre nej.

For det tredje: EU. I oktober sidste år tilbød vi regeringen et samarbejde om en EU-politik, som skulle bygge på respekt for vælgernes afgørelse den 28. september, men hvad gjorde regeringen? Den tog til Nice og godkendte en ny traktat med mere magt til bureaukraterne i Bruxelles, og da regeringen frygtede, at den måske ikke kunne få vedtaget Nicetraktaten ved en folkeafstemning, så bliver der ingen folkeafstemning. I stedet vil et flertal her i morgen godkende Nicetraktaten, uden at befolkningen er blevet spurgt, som vi i Enhedslisten har foreslået.

Og for det fjerde: Raketskjoldet. De amerikanske planer om et raketskjold er virkelig et projekt med perspektiver. Ikke alene risikerer det at udløse en ny kold krig, men det vil også med garanti udløse en atomoprustningspiral i Kina, Indien og Pakistan.

Derfor foreslog Enhedslisten, at Danmark klart gik imod de amerikanske planer, og at vi sammen med Grønland afviste at lade Thule indgå i det her oprustningsvanvid.

Men hvad har regeringen gjort? Den har simpelt hen ikke gjort noget som helst for at påvirke én af de internationalt vigtigste politiske, militære og økonomiske afgørelser i det her årti. Om ikke andet så understreger dét forløb det kloge i at bedømme regeringen både på, hvad den har gjort, og hvad den ikke har gjort.

Og det er jo også det, vi gør, når det gælder flygtningeområdet. Her må vi nok sige, at vi synes, at regeringen har fejlet på begge punkter. Regeringen har gjort meget ud af at snakke om kriminelle asylansøgere, snakke om tvangsægte-